

skal eksempelvis blandt de Andragere, der iaar ansøge om Indfødsret, kun nævne Nr. 19, der indgav Ansøgning den 29de Juli 1876. Vedkommende Amtmand anbefalede Andragendet og bemærkede, at han ikke havde Noget at erindre imod bets Bevilgelse; men dog manglede der afskillige Bilag, og Følgen deraf blev, at Andragendet blev sendt tilbage fra Indenrigsministeriet til Amtskontoret, fra Amtskontoret til Bysfogedkontoret, fra dette til Andrageren og selvfølgelig den samme Vej tilbage, og det ikke een, men flere Gange, idet der en Gang mangler et Bilag, en anden Gang et andet. Som Følge deraf er vedkommende Andrager først i dette Aar opført paa det foreliggende Lovforslag, skjøndt han indgav sin Ansøgning den 29de Juli 1876. Det er ingenlunde noget enestaaende Exempel; der forefalder afskillige lignende aarlig. Udvalget kunde derfor meget ønske, at det nævnte Cirkulære indskræpkes, saa Andragerne for Fremtiden ikke maa have saa megen Uleilighed med at indgive Ansøgning. Det Udvalg, som Folkethinget nedsatte i 1873—74, anmodede Ministeriet om hvert 5te Aar at udstede det omtalte Cirkulære. Da nu de 5 Aar ere udløbne, vil Ministeriet maaste finde Anledning til at indskræpke det paany. — Det har ligeledes viist sig, at det falder en Mængde af Andragerne vanskeligt at fremskaffe den Løsningsattest, der skal fremskaffes inden et Aar efter, at Loven er vedtaget. Jeg skal saaledes minde om, at der dengang nærværende Lovforslag blev forelagt i Landstinget, af de 50 Personer, som ifølge Loven af 1878 havde faaet Indfødsret, kun var 22, der havde fremskaffet denne Løsningsattest, i 1876 var der kun 32 af 44, i 1875 kun 52 af 78 og i 1874 kun 19 af 49. Det vil saaledes ses, at der hvert Aar er en stor Mængde, der ikke kunne fremskaffe denne Attest, og Udvalget har derfor troet, at Ministeriet vilde kunne lette Andragerne med afskilligt af det Besvær, de have hermed, naar det bestemtes, at de samtidig med Indgivelsen af Ansøgning om Indfødsret, tillige skulde indgive Ansøgning om Løsningsattest. Naar Loven da var vedtagen, kunde Indenrigsministeriet sende Ansøgningerne om Løsningsattester til Udenrigsministeriet, som ved tidligere Leiligheder har gjort Tilbud om at fremskaffe Andragerne disse. Ministeriet vilde jo derved tillige være fri for den Uleilighed, hvert Aar, naar Loven er vedtagen, at skulle tilstrive hver enkelt Andrager Meddelelse om, at han har opnaaet Indfødsret og skal fremskaffe Løsningsattest inden et Aar efter Lovens Vedtagelse. Jeg maa endnu omtale Nr. 28. For 20 Aar siden overgik der ham en Straffedom, men senere har han erholdt Gressoprejsning. Ifølge Loven af 3die April 1868 om Gressoprejsning, ere jo alle de Følger, som i Lovgivningen ere knyttede til den af Dommen flydende Indskrænkning i hans Gressret, herved ophævede, og Udvalget maa derfor

menne, at Indskrænkningen med Hensyn til Indfødsret heller ikke vil kunne gjøres gjældende her, saameget mere som Indenrigsministeriet ved Forespørgsmaal hos Justitsministeriet om Forskaelsen af denne Lov har faaet det Svær, at det stemmer bedst med den nævnte Lov, at Indfødsret ikke negtes. Jeg skal dermed opfordre Indenrigsministeren eller den, der møder i hans Sted, til om muligt at svare paa Udvalgets Anmodninger i Betænkningen.

Justitsministeren (Nellemann): Indenrigsministeren, som er forhindret fra at møde derved, at han i det andet Thing er beskæftiget med en Sag, som strækker sig gennem flere Møder, har anmodet mig om paa hans Vegne at gjøre Bemærkninger i Anledning af de Sager, der foreligge idag. Hvad angaar den under Nr. 2 nævnte Person, skal jeg ikke udtale mig videre, da der ikke foreligger noget Væbningsskifte. Hvad angaar den Bemærkning, der ogsaa iaar er gjort om, at flere underordnede Bestillingsmænd i forskjellige Brancher, for Størstedelen under Jernbanevesenet, ere ansatte, uden at de have Indfødsret, skal jeg dertil bemærke, at det jo vist maa siges at være Regel efter den bestaaende Lovgivning, at alle de, der kunne siges at have fast Ansættelse i de paagjældende Institutioners — det er naturligvis her kun Statsbanernes — Tjeneste bør være Indfødte. Det antager jeg maa være en Følge af de Udtryk, som bruges i Indfødsretsloven af 15de Januar 1776 saavel som ogsaa af de Udtryk, som bruges i Beskjendtgjørelsen af 15de Februar samme Aar. Ligeledes har Indenrigsministeriet ikke været blind for, at hele denne Lovgivning vistnok trænger til Reform. Det er imidlertid et meget omfattende Arbejde; thi ikke blot er det et Arbejde af ikke ringe Omfang at gennemføre den egentlige Indfødsretslovgivning paany, men man gaar ud fra, at det; naar man vil stride hertil, vil være rigtigt ikke at blive staaende derved, men overhovedet at drage hele Lovgivningen om Undersaftsforholdet ind under Overveielser, thi det er egentlig denne sidste Del af Lovgivningen paa dette Omraade, som i særdeleshed er mangelfuld og uoverensstemmende med de Principer, som følges andetsteds. Der vil ved en saadan Leilighed baade være at overveie hele det Spørgsmaal om, hvorledes Undersaftsforholdet kan stiftes og opløses paa en mere formel og bestemt Maade, end Tilfældet er nu, hvor det meget ofte er afhængigt af et valgt Skjøn over, om Personer kunne siges at være danske Undersaatter eller ikke, og dernæst tillige at overveie, om der er Grund til paa saamange Punkter, som Tilfældet er nu, at bibeholde den Forskjel mellem Indfødte og Undersaatter, som nu eksisterer. Det er altsaa derfor et Spørgsmaal, som Indenrigsministeriet ganske vist har sin Opmærksomhed henvendt paa, men som kræver betydelige Overveielser